

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

6 sönd. efter trefaldighetstiden

”Efterföljelse”

1 Kung 19:19-21

1 Kor 9:19-26

Luk 9:51-62

Ps: 180, 280, 395, 252

Jag lyssnade på den katolske biskopen Anders Arborelius sommarprogram. Han beskrev hur han som ung man började ett liv i kloster på den skånska landsbygden. Det var inget lätt val, men han beskriver hur han liksom oemotståndligt drogs till detta livet, ett liv i fattigdom, lydnad och kyskhets. Ett liv där han avstod från allt det som de flesta människor stävar efter. Men genom att avstå från det vanliga livet vann han något annat. Lydnaden, säger Arborelius, ska göra oss fria från slaveriet från våra själviska nycker och behov. Den sexuella avhållsamheten öppnar upp för en djupare kärlek till Gud och medmänniskan.

Men, han beskrev också hur vanligt det var att man kom till kloster, levde där en tid för att sen hoppa av. För honom själv tog det 6-7 år innan han definitivt bestämde sig. Det betyder naturligtvis inte att de som hoppade av var sämre kristna än de andra. Klosterlivet är en speciell kallelse som Gud inte riktar till alla. De flesta av oss är kallade att leva familjeliv i vanliga yrken.

När jag läser dagens evangelium om Jesus möten med tre olika personer så tänker jag på den här speciella kallelsen. Den förste tog ju rent av själv initiativ med att följa Jesus. ”Jag ska följa dig vart du än går!” Men Jesus verkar inte imponerad: ”Rävarna har lyor och fåglarna har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud”. Budskapet är: tänk dig för, är du säker på att du klarar detta. De andra två svarar också ja på Jesus kallelse, men med visst förbehåll. Den ene vill först begrava sin far och den andre ta farväl av dem där hemma. Fullt rimliga förbehåll kan man tycka. Ändå är de inte godkända för Jesus. Hur ska man förstå det? Kan man förstå Jesus närmast totalitära krav, inget får gå före, inget får komma i vägen för efterföljelsen. Begär han inte för mycket?

Ja, ett svar tror jag är att det som Jesus efterfrågar här inte behöver gälla alla människor. Det handlar om en speciell kallelse. Att inte få ta farväl av dem där hemma handlar om att avstå från familj för att gå upp i en ny familj. Ungefär som de gör som idag går i kloster.

Det betyder inte att inte vi andra skulle ha något att lära här. Jag tänker att vi kan lära oss något om prioritering. Jesus utmanar oss till att fundera över vad som är viktigast i livet. Vi kan inte ha allt även om vi gärna vill både äta kakan och ha den kvar. Att ett val innebär att man samtidigt måste välja bort annat har vi svårt för. Det gör oss veliga och vi kommer aldrig till skott. Att inte göra ett val är också ett val.

För att vinna något behöver man avstå från något annat. De som Jesus mötte fick veta att de skulle behöva avstå från hem och familj, men de skulle med det vinna något större: Guds rike.

Och det finns inget viktigare än Guds rike. Det är viktigare än allt, viktigare än att ha en fast adress, till och med viktigare än att begrava sina anhöriga. Det betyder inte att vi alla är kallade att lämna hem och familj, i de flesta fall går det utmärkt att kombinera både hem och familj och att verka för Guds rike. Men vi behöver ha prioriteringen klart för oss.

En person som inte ser sig om när han satt sin hand till plogen, en sådan beslutsamhet kan göra oss avundsjuka, vi som ofta velar och tänker att jag kanske skulle gjort så i stället. Men en människa som vet vad han vill, som har målet i sikte som Paulus skriver, en sådan människa är fri och oberoende. Om man inte förlamas av tusen olika viljor eller saker som man skulle vilja prioritera blir det lättare att leva. Vi kan bli så upptagna med olika saker i livet att vi glömmer själva livet.

När man ger sig ut på en längre pilgrimsvandring så kan man uppleva lite av denna frihet och oberoende, som jag tror Paulus talar om. För ett antal år sedan genomförde jag en pilgrimsvandring mellan Lausanne och Rom, när vi vandrade under 7 veckor på en medelitda pilgrimsled. När vi, morgon efter morgon gav oss av, så visste vi inte med säkerhet var vi skulle få vila våra huvuden när kvällen kom. Under några veckor levde vi på ungefär detta sätt som Jesus talar om här. Vi hade lämnat hem och familj utan att se oss om. Då sker det märkliga att ens bekymmer blir färre. Det trygga stabila livet som vi strävar efter kan lika gärna vara det som ger oss oro och bekymmer. Det paradoxala är ju att ju mer man strävar efter oberoende desto mer bunden blir man.

Jesus vill hjälpa oss att kliva ur ekorrhjulet av krav och förväntningar från både oss själva och för andra. Han gör detta genom att ge oss något som är så fundamentalt att ingenting annat i livet kan mätas med detta. Något som inte bara står överst i att-göra-listan, utan snarare något som är själva listan, förutsättningen för allt annat. Han talar om Guds rike, om att följa honom.

Guds rike är inte ett särintresse. Guds rike har prioritet över hela ditt liv, varje stund räknas. Lever vi med denna förutsättning får vi också kraft att klara livets bekymmer och vardagen sysslor. Det är något som vi kan lära av dagens evangelium eller av de män och kvinnor som går i kloster. De har förstått att för att välja något måste man välja bort en massa annat. Då får du lättare att se livets mål, och risken är mindre att du blir så upptagna med annat att du fastnar på vägen.